

РЕШЕНИЕ

№ 4352

гр. София, 28.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 14.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **12463** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.156 и сл. ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма]- [населено място] срещу Ревизионен акт №Р-22221120004993-091-001/27.04.2021 година, изменен и потвърден с Решение №1568/11.10.2021 година на ЗА ИД Директор на Дирекция ОДОП, с който са определени допълнителни задължения по ЗКПО в общ размер на лева.

Развитите в жалбата подробни оплаквания са за незаконосъобразност на атакувания ревизионен акт. Твърди се ,че при издаване на РА се допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, необсъждане на приложените доказателства и неправилното им и анализиране. Посочва се още, че при издаване на Ревизионния акт са допуснати и нарушения на материалния закон. Иска се отмяна на ревизионния акт, както и на потвърждаващото го Решение на ЗА ИД Директор на Дирекция“ ОДОП“.

В съдебно заседание, жалбоподателят- [фирма]- [населено място] редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК, се представлява от адвокат К. редовно упълномощен, който поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена. Заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по жалбата- ЗА ИД Директор на Дирекция ”Обжалване и данъчно осигурителна практика” при ЦУ на НАП-гр. С., редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК, се представлява от юрисконсулт В., редовно упълномощена, която

оспорва жалбата като неоснователна и претендира заплащането на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение, че адвокатското възнаграждение е реално заплатено.

СГП редовно уведомена при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от прокурор М., която изразява становище за неоснователност на подадената жалба.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № 63.13/30.12.2009 година на Териториален директор на НАП О. С. А. е преназначен на длъжността- главен инспектор по приходите в ТД на НАП- [населено място] с И.- К., считано от 01.01.2010 година.

Със Заповед № 1.13/22.03.2013 година на Директор ТД на НАП- [населено място] С. Т. е преназначена на длъжността-старши инспектор по приходите при ТД на НАП- [населено място] с И.- [населено място] считано от 01.04.2013 година.

Със Заповед №2272/23.03.2017 година Директор ТД на НАП- [населено място] преназначил Е. М. С. на длъжността- Началник сектор“ Ревизии“, с И.- [населено място], считано от 03.04.2017 година.

Със Заповед № 3251/09.11.2018 година на Директор ТД на НАП- [населено място] Т. З. е преназначена на длъжността- главен инспектор по приходите при ТД на НАП- [населено място] с И.- [населено място] .

Със Заповед № РД-01-818/10.05.2019 година на Директор ТД на НАП- [населено място] е наредено функциите на компетентен орган по чл.112,ал.2, т.2 от ДОПК, считано от 03.02.2020 година да се изпълняват от поименно изброени органи по приходите измежду които и Е. М. С. на длъжност- Началник сектор „ Ревизии“ и определил техните заместници.

Със Заповед № РД-01-128/18.02.2020 година Директор ТД на НАП- С. наредил считано от 03.02.2020 година функциите на компетентен орган по чл.112,ал.2,т.1 от ДОПК да се изпълняват от поименно изброени органи по приходите, измежду които и Е. М. С. на длъжност- Началник сектор“ Ревизии“ при ТД на НАП.

Със Заповед за възлагане на ревизия от 17.08.2020 година Е. М. С. на длъжност- Началник сектор“ Ревизии“ при ТД на НАП- [населено място] възложила да бъде извършена ревизия на [фирма] [населено място], определила състава на ревизиращия екип- Р. Т. З. на длъжност- главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията и О. А. А. на длъжност- главен инспектор по приходите, обхвата на ревизията по видове задължения и по периоди- Корпоративен данък за периода от 01.01.2019 година до 31.12.2019 година, ДДС за периода от 01.11.2018 година-30.04.2019 година, срока, в който следва да завърши ревизията – три месеца , считано от датата на връчване на ЗВР.

Последната е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на дата 01.09.2020 година.

На 24.09.2020 година до органа, възложил ревизията е депозиран Доклад от Р. Т. З. – главен инспектор по приходите и ръководител екип, к който е предложено в състава на ревизиращия екип да бъде включен още един член, тъй като на О. А. А. му предстои пенсиониране.

Със Заповед за изменение на ЗВР от 28.09.2020 година органът, възложил ревизията Е. М. С. на длъжност- Началник сектор“ Ревизии“ разширила обхвата на ревизиращия екип, като включила и В. С. Т. на длъжност- старши инспектор по

приходите и посочила срока , в който следва да завърши ревизията- до 01.12.2020 година.

Заповедта за изменение е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на дата 29.09.2020 година.

Със Заповед № 4526/12.11.2020 година на Изпълнителен директор на НАП- [населено място] е прекратено служебното правоотношение на О. А. А. на длъжност главен инспектор по приходите – при ТД на НАП- [населено място] по взаимно съгласие поради придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст считано от 17.11.2020 година.

Със Заповед за изменение на ЗВР от 30.11.2020 година органът, възложил ревизията Е. М. С. на длъжност- Началник сектор “Ревизии“ определила нов срок за завършване на ревизията на жалбоподателя до 04.01.2021 година.

Заповедта за изменение на ЗВР е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на дата 01.12.2020 година.

С нова Заповед за изменение на ЗВР от 30.12.2020 година органът, възложил ревизията Е. М. С. на длъжност- Началник сектор “Ревизии“ определил нов срок за завършване на ревизията до 01.02.2021 година.

Заповедта за изменение на ЗВР е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на дата 27.01.2021 година.

На 22.02.2021 година органите по приходите, включени в състава на Ревизиращия екип съставили РД № Р-22221120004993-092-001, с който предложили ад бъдат установени задълженията на ревизирувания данъчен субект по видове и по периоди, подробно посочени в него.

РД е връчен на електронния адрес на жалбоподателя на 04.03.2021 година.

След подаване на писмено искане за продължаване срока за представяне на писмено възражение и след представено уведомление за удължаване на срока до 16.04.2021 година , на 14.04.2021 година дружеството- жалбоподател депозирало писмено възражение срещу съставения РД, в което подробно изложило несъгласието си с предложението за установяване.

На 27.04.2021 година Е. М. С. на длъжност- Началник сектор “Ревизии“ и Р. Т. З. на длъжност-главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията издали обжалвания РА № Р-22 221120004993-091-001, с който установили задълженията на ревизирувания данъчен субект по видове и по периоди, подробно посочени в него.

РА е връчен на електронния адрес на жалбоподателя на дата 21.07.2021 година.

На 03.08.2021 година дружеството жалбоподател депозирал жалба до Директор на Дирекция ОДОП.

На 11.10.2021 година ЗА ИД Директор на Дирекция ОДОП с Решение №1568 изменил обжалвания Ревизионен акт в оспорената част на установения с РА резултат за Корпоративен данък за 2019 година в размер на 31 164,51 лева, определил същия в размер на 29 150,33 лева ведно със съответните лихви и потвърдил обжалвания ревизионен акт в останалата оспорена част на установените задължения по ДДС за данъчни периоди месец 11.2018 година, месец 02.2019 година и месец 04.2019 година , ведно с установените лихви за забава.

По делото са приложени всички събрани в хода на ревизионното производство доказателства, описани в 5 броя папки приложения.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба срещу РА за процесуално допустима, подадена

в преклузивния срок по чл.156,ал.1 ДОПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, жалбата се явява основателна, но по съображения, различни от сочените в нея.

При проверката законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, съдът следва да извърши преценка дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуално-правните и материално правните разпоредби при издаването му-това са така наречените условия за редовно действие на ревизионния акт, залегнали в разпоредбата на чл.160,ал.2 ДОПК.

Обжалваният Ревизионен акт № Р-22221120004993-091-001/27.04.2021 година, година е издаден от некомпетентни органи и е нищожен.

Още с Определението за насрочване съдът УКАЗА НА ОТВЕТНИКА ПО ЖАЛБАТА, ЧЕ ЗА

УКАЗВА НА ОТВЕТНИКА ПО ЖАЛБАТА,ЧЕ ЗА ОБСТОЯТЕЛСТВОТО, ЧЕ ЛИЦЕТО Е. М. С. КЪМ ДАТИТЕ НА ИЗДАВАНЕ НА ЗВР И КЪМ ДАТАТА НА ИЗДАВАНЕ НА РА Е ЗАЕМАЛА ДЛЪЖНОСТТА- НАЧАЛНИК СЕКТОР И Е ОПРЕДЕЛЕНА ЗА ОРГАН, КОЙТО МОЖЕ ДА ВЪЗЛАГА РЕВИЗИИ КЪМ ТАЗИ ДАТА НА ЖАЛБОПОДАТЕЛЯ/ КАК Е ОПРЕДЕЛЕН СЪЩИЯТ ДА ИЗДАВА ЗВР НА ЖАЛБОПОДАТЕЛЯ/ В ТОВА ЧИСЛО ПРОТОКОЛ ОТ РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ ИЛИ ДРУГ ДОКУМЕНТ,УДОСТОВЕРЯВАЩ, ЧЕ РЕВИЗИЯТА Е ВЪЗЛОЖЕНА НА НЕЯ, ЧЕ ЛИЦЕТО Р. Т. ЗРЪНЕЧВА към датите на издаване на ЗВР, РД и РА е заемала длъжността- Главен инспектор по приходите и е била определена за ръководител на ревизията, лицето В. С. Т. към датите на издаване на ЗВР и РД е заемала длъжността- СТАРШИ инспектор по приходите, ЛИЦЕТО О. А. А. КЪМ ДАТИТЕ НА ИЗДАВАНЕ НА ЗАПОВЕДИТЕ ЗА ИЗМЕНЕНИЕ НА ЗВР И РД Е ЗАЕМАЛ ДЛЪЖНОСТТА – ГЛАВЕН ИНСПЕКТОР ПО ПРИХОДИТЕ И КОЕ Е ОБУСЛОВИЛО ПРОМЯНАТА В РЕВИЗИРАЦИЯ ЕКИП ЧРЕЗ ВКЛЮЧВАНЕТО В СЪСТАВА НА РЕВИЗИРАЦИЯ ЕКИП НА О. А. А. НА ДЛЪЖНОСТ- ГЛАВЕН ИНСПЕКТОР ПО ПРИХОДИТЕ,ЛИЦАТА, УЧАСТВАЩИ В ПРОИЗВОДСТВОТО ПО ИЗВЪРШВАНЕ НА РЕВИЗИЯ СА ПРИТЕЖАВАЛИ КВАЛИФИЦИРАН ЕЛЕКТРОНЕН ПОДПИС В ТОВА ЧИСЛО И УДОСТОВЕРЕНИЕ ОТ ДОСТАВЧИКА ЗА ТАКЪВ, Е. С. П. КЪМ ДАТАТА НА ИЗДАВАНЕ НА РЕШЕНИЕТО- 11.10.2021 ГОДИНА Е ОПРЕДЕЛЕНА ДА ИЗПЪЛНЯВА ЗАДЪЛЖЕНИЯТА НА ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ“ ОДОП“ И КЪМ ТАЗИ ДАТА Т. Й. Т. Е ОТСЪСТВАЛ И Е БИЛ В ОБЕКТИВНА НЕВЪЗМОЖНОСТ ДА ИЗПЪЛНЯВА ЗАДЪЛЖЕНИЯТА СИ,НЕ СОЧИ ДОКАЗАТЕЛСТВА.

По отношение на органа, възложил ревизията- Е. М. С. на длъжност- Началник сектор “Ревизии“ при ТД на НАП ответникът по жалбата не представи доказателства за това същият служител към датата на издаване на първата ЗВР и последващите да е определен за такъв и да може да възлага ревизии именно на жалбоподателя. Наред с това, приложената на лист 167 от делото Справка също по никакъв начин не може да обуслови компетентност на Е. М. С. като орган, на който е разпределена ревизията на жалбоподателя, защото от нея е видно , че на дата 17.08.2020 година Е. М. С. е създала документ № Р- 22221120004993-020-001, което е първата ЗВР и в тази Справка няма отбелязване ,че ревизията е възложена на нея по какъвто и да е начин, в това число и твърдяното от страна на юрисконсулт В. автоматично разпределение. Няма доказателства, че ревизията на жалбоподателя е възложена на автоматично избран

ревизиращ екип, но доказателства кой автоматично е избраният ревизиращ екип по делото липсват. От така представеното доказателство не може да се установи, че Е. М. С. е автоматично избран да бъде орган по възлагане на жалбоподателя, нито пък има доказателства за автоматично определения ревизиращ екип, който следва да извърши ревизията. Наред с това, за твърдения за определен ръководител на ревизията Р. Т. З. -ръководител екип/, също няма доказателства в този смисъл, тъй като определянето на ръководител екип не става автоматично, а със Заповед на Директор ТД на НАП-[населено място] и вследствие на определянето му, служителят получава допълнително възнаграждение. Няма и доказателства, че и другият орган по приходите, който първоначално е определен да извърши ревизията – О. А. А. е автоматично избран за част от ревизиращия екип. Нещо повече дори- О. А. А. е продължил да бъде част от ревизиращия екип, въпреки, че служебното му правоотношение е било прекратено от дата 17.11.2020 година поради придобиване право на пенсия и да бъде част от ревизиращия екип и да фигурира както в заповедите за изменение на ЗВР, така и в Ревизионния доклад води до извод, че издаденият ревизионен акт е нищожен и на това основание, защото в ревизионното производство е участвало едно лице, което е загубило качеството на орган по приходите още на дата 17.11.2020 година.

Издадените Заповеди за възлагане на ревизия и за изменение на заповеди за възлагане на ревизия, РД и Ревизионният акт са издадени при изначална липса на материална компетентност както на възлагащия орган- Е. М. С., така и на останалите членове, включени в състава на ревизиращия екип, които не са притежавали компетентност да възлагат ревизии и да издават ревизионния акт имемно на жалбоподателя. Липсата на материална компетентност у органа, възложил ревизията и издател на Ревизионния акт и липсата на доказателства за това, че останалите органи по приходите са включени чрез автоматичен избор за ревизиращ екип, го прави нищожен, защото в най-общ смисъл, компетентността на определен административен орган посочва кръга от въпроси, с които той е оправомощен да се занимава, както и правомощията, с които органът разполага за решаването на тези въпроси и с оглед издаването на юридически /административни актове/, компетентността представлява нормативно признатата способност на даден орган да издаде определен акт. Компетентността на държавните органи е израз на специализацията на функциите на държавно управление и очертава кръга от задачи, възложени на отделните органи по осъществяването на определени държавни функции. Най-често, компетентността се определя като система от правомощия-съвкупност от права и задължения от особен характер, предоставени на органа за осъществяване на държавната власт. Значението на компетентността при издаване на административни актове е толкова голяма, че законодателят отчитайки тази значимост е въздигнал липсата на компетентност в първо то основание за оспорване на административните актове-чл.146,т.1 АПК/приложим по силата на препращащата норма на параграф 2 от ДОПК/.Липсата на компетентност у издателите на обжалвания ревизионен акт, прави последния нищожен, непораждащ правни последици и предпоставя обявяването и.

Предвид действащата от 01.01.2021 г. нова разпоредба на [чл. 160, ал. 5 ДОПК](#), настоящият състав следва да приложи [чл. 173, ал. 2 АПК](#). Визираната разпоредба на [чл. 160, ал. 5 ДОПК](#) е процесуална и при липсата на преходна разпоредба в [ДОПК](#) следва да намери незабавно приложение спрямо всички висящи спорове. На тази

плоскост, в нормата на чл.173,ал.1 от АПК, когато въпросът не е предоставен на преценката на административния орган, след като обяви нищожността или отмени административния акт, съдът решава делото по същество. По аргумент от нормата на алинея втора на чл.173 от АПК, извън случаите по ал. 1, както и когато актът е нищожен поради некомпетентност или естеството му не позволява решаването на въпроса по същество, съдът изпраща преписката на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Предвид това административната преписка следва да бъде изпратена на Началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП- [населено място] за извършване на нова ревизия от компетентни органи.

Съдът намира жалбата срещу Решението на ЗА ИД Директор на Дирекция ОДОП за процесуално недопустима. Съображенията за това са следните :

В производството по обжалване на ревизионен акт по административен ред, горестоящ орган е съответният Директор на Дирекция ОДОП, който именно е и ответник по жалбата в хода на съдебното обжалване. В чл.7 от ДОПК е визирано, че актовете по този кодекс се издават от орган по приходите, съответно от публичен изпълнител, от компетентната териториална дирекция. Разпоредбата на [чл. 156, ал. 1 ДОПК](#) предвижда, че на оспорване пред съд подлежи ревизионният акт в частта, която не е отменена при обжалването по административен ред. Това, предвид разпоредбата на [чл. 144, ал. 1 от ДОПК](#) означава, че самият Ревизионен акт подлежи на обжалване пред съда, а не актът на горестоящия административен орган, с който той е потвърден изрично или мълчаливо/ в този смисъл е непротиворечивата съдебна практика на ВАС, в това число и **Решение № 114 от 6.01.2015 г. на ВАС по адм. д. № 8011/2014 г., VII о., докладчик съдията К. А..**

Съдът не притежава правомощия да замести волята на страната, която обжалва конкретен акт и да приеме, че той обжалва друг акт, при положение в конкретната хипотеза жалбоподателят в жалбата изрично сочи, че обжалва и Решение № 1568/11.10.2021 година на Директор на Дирекция ОДОП.

Да се приеме противното, това би означавало съдът да правораздава и да постановява актове по жалби срещу актове, по отношение на които изобщо не е сезиран, а волята на законодателя не е такава.

Обжалваното Решение на Директор на Дирекция ОДОП не е индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол, който да обуслови наличието на правен интерес от обжалването му страна на жалбоподателя. Това е така, защото на първо място, независимо, че законодателят е предвидил задължителен административен контрол на ревизионните актове и страни в съдебното производство по обжалване на ревизионни актове са жалбоподателят и решаващият орган/ който в случая е Директор на Дирекция ОДОП, то на съдебен контрол подлежи единствено и само издаденият ревизионен акт- аргумент от разпоредбата на чл.156 от ДОПК, според която Ревизионният акт в частта, която не е отменена с решението по [чл. 155](#), може да се обжалва чрез решаващия орган пред административния съд по местонахождението му в 14-дневен срок от получаването на решението. По силата на алинея втора на същия текст, ревизионният акт не може да се обжалва по съдебен ред в частта, в която не е обжалван по административен ред и ревизионният акт не може да се обжалва по съдебен ред в частта, в която жалбата е изцяло уважена с решението.

В конкретния случай, с Решението си Директор на Дирекция ОДОП“ е потвърдил и изменил издадения срещу жалбоподателя ревизионен акт, но самото решение не е акт, подлежащ на съдебен контрол, при което липсва годин за съдебно обжалване акт, тъй като единствено РА е акт, подлежащ на съдебен контрол. Решението не е

акт, подлежащ на съдебен контрол, защото законодателят не е предвидил на съдебен контрол да подлежи Решението на Директор на Дирекция ОДОП, когато той с него е потвърдил РА. Наред с това, ДОПК е специален по отношение на АПК и Решението на Директор на Дирекция ОДОП не е и не може да бъде индивидуален административен акт, с който се засягат права и законни интереси на жалбоподателя. Следва да бъде посочено, че кръгът на лицата, които могат да подадат жалби срещу административни актове, е очертан в разпоредбата на чл.147,ал.1 от АПК/ приложим по реда на параграф 2 от ДР на ДОПК, и по силата на тази правна норма, за да е налице активна процесуална легитимация у лицето, е необходимо актът да уврежда оспорвания (гражданин или организация) било чрез нарушаване или застрашаване на негово субективно право или законен интерес, било чрез създаване на задължения за него.

Наличието на правен интерес по смисъла на чл. 159, т. 4 от АПК е положителна процесуална предпоставка от категорията на абсолютните за разглеждане на жалбата, за която съдът е длъжен да следи служебно, и която следва да бъде доказана във всеки конкретен случай, при това доказателствената тежест се носи от оспорвания. Настоящият съдебен състав намира, че жалбоподателят не доказва наличието на пряк правен интерес от обжалване на Решението на Директор на Дирекция "ОДОП", защото с това решение по никакъв начин не се засягат негови права, нито пък законни интереси, което да обуслови допустимост на жалбата срещу решението. Решението не рефлектира пряко върху правната сфера на жалбоподателя и не засяга пряко и непосредствено интересите му. Наличието на "засягане" на права и законни интереси на лицето, което обжалва акта, е задължително конституционно условие за възникване на процесуален правен интерес от обжалване. По смисъла на чл.120,ал.2 от Конституцията на РБ, административният акт "засяга" граждани и юридически лица, когато нарушава или застрашава техни първа или законни интереси. Това обективно нарушаване или застрашаване на субективното право или законен интерес на граждани или юридически лица, е материално правното основание за включване на административния акт в кръга на съдебно обжалваемите актове. Практически това нарушаване, се обективира в нарушаване на правна норма от по-висок ранг, която административният акт нарушава и именно това материално-правно основание легитимира процесуално-правния интерес от съдебното обжалване на акта. Недопустимо е съдебно обжалване на акта от лице, чиито права или законни интереси не са нарушени или застрашени/Решение № 21/26.10.1995 г. на КС на РБ по конст.дело №18/1995 г./От така посоченото е безспорно, че за да се приложи общата клауза за обжалваемост, визирана в нормата на чл.120,ал.2 от Конституцията на РБ е необходимо с акта да се засягат права и законни интереси на граждани и юридически лица, освен изключените със закон, но това право не е неограничено и за да възникне то, е необходимо да са налице всички елементи, характеризиращи едно волеизявление като властническо, израз на субординационни отношения, издадено от орган на изпълнителната власт или друг овластен за това орган, в изпълнение на осъществяваната от него изпълнително-разпоредителна дейност, създаващо права или задължения или засягащо (нарушаващо или застрашаващо) правната сфера на конкретен адресат или на определен кръг правни субекти. Анализирайки така цитираната норма на чл.120,ал.2 от Конституцията на РБ, следва да бъде посочено още, че "засегнати" в процесуалноправен аспект са онези лица, които са носители на материалноправни последици от волеизявлението на органа, респективно на това-в чиято правна сфера се отразява неблагоприятно порочният административен акт, а негативно засягане е всяка правна последица от акта, състояща се в: прекратяване или ограничаване на съществуващи субективни права; създаване на нови или

разширяване на съществуващи правни задължения, както и хипотезите на невъзможност за упражняване на субективни права, за които законът предвижда издаването на административен акт. Процесуалноправният интерес от съдебното обжалване следва да е насочен към премахване на неблагоприятни правни последици, или към-предотвратяването им, или към постигането на благоприятни правни резултати. Във всеки отделен случай, релевантно за установяване на процесуалноправния интерес е обективното наличие в правната сфера на оспорвания на субективното право или защитения от правото интерес, засегнат с акта.

В случая и при казаното по-горе, издаденото и обжалвано в настоящото съдебно производство решение по никакъв начин не засяга правната сфера на жалбоподателя. За засягане може да се говори ако Директор на Дирекция ОДОП е оставил жалбата без разглеждане- хипотеза, която в случая очевидно не е налице.

В контекста на изложеното, предвид липсата на правен интерес за обжалване на процесното решение, липса на годин за обжалване акт, настоящата инстанция намира, че подадената жалба е процесуално недопустима, което пък води до десезиране на съда и предполага прекратяване на производството в тази му част.

Претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски е основателна и в негова полза следва да се присъди сумата от 50 лева- заплатена държавна такса. Жалбоподателят е представляван от адвокат, като в приложения Договор за консултантски услуги е договорено адвокатско възнаграждение в размер на 2100 лева без ДДС, като е посочено, че сумата се изплаща или в брой или по банков път, но по делото няма доказателства, че сумата е преведена на адвоката или пък е заплатена в брой при подписването на договора/ т.3.1 от Договора/. С представянето на списък на разноските по [чл. 80 ГПК](#), не отпада задължението на страната да представи и самия Договор, в който е уговорено възнаграждението. Горното е необходимо, за да прецени съдът дали е налице пълно тъждество между договореното и реално заплатеното възнаграждение, а в конкретния случай такива доказателства липсват. Съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат ,когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начинът на плащане - ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане следва да бъде посочено в Договора служи като разписка. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.Плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка/ аргумент от Тълкувателно решение по [Тълкувателно дело № 6/2012 г.](#) на ОС на ГК и ТК и разясненията по т.1 от същото не водят до извод, различен от горния.

Воден от гореизложеното и на основание чл.160,ал.1 ДОПК,Административен съд-София град

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Ревизионен акт №Р-22221120004993-091-001/27.04.2021 година, изменен и потвърден с Решение №1568/11.10.2021 година на ЗА ИД Директор на Дирекция ОДОП, с който са определени допълнителни задължения по ЗКПО и по ЗДДС на [фирма] [населено място] в общ размер на 83 757,25 лева.

ИЗПРАЩА АДМИНИСТРАТИВНАТА ПРЕПИСКА НА НАЧАЛНИК СЕКТОР“ РЕВИЗИИ“ ПРИ ТД НА НАП-С. ЗА ИЗВЪРШВАНЕ НА НОВА РЕВИЗИЯ ПРИ СПАЗВАНЕ НА ДАДЕНИТЕ УКАЗАНИЯ ПРИ ТЪЛКУВАНЕТО И ПРИЛАГАНЕТО НА ЗАКОНА.

ОСЪЖДА ЗА ИД ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ ОДОП ПРИ ЦУ НА НАП- ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА [фирма] ГР. С. СУМАТА ОТ 50 ЛЕВА- РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ДИРЕКЦИЯ ОДОП ПРИ ЦУ НА НАП- ГР. С..

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ ЖАЛБАТА НА [фирма] ГР. С. СРЕЩУ РЕШЕНИЕ № 1568/11.10.2021 ГОДИНА НА ЗА ИД ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ“ ОДОП.

ПРЕКРАТЯВА ПРОИЗВОДСТВОТО ПО АДМ.ДЕЛО № 12463/2021 ГОДИНА ПО ОПИСА НА АССГ В ТАЗИ МУ ЧАСТ.

На основание чл.138 АПК, препис от решението да се изпрати на страните.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на 160,ал.6 ДОПК, вр. с чл.211,ал.1 АПК, а прекратителната част имащо характер на Определение – с частна жалба в 7 дневен срок от получаване на препис от същото пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ:

